

Sygn. akt. I 1 C 854/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny, Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2021 r. w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K. i R. K. (K.)

przeciwko (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powodów A. K. i R. K. na rzecz pozwanej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty po 143,50 zł (sto czterdzieści trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

(żądanie pozwu)

1. Powodowie A. K. i R. K. wnieśli pozew przeciwko (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 920,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty.

2. W uzasadnieniu pozwu podnieśli, że w dniu 22 lipca 2009 r. zawarli z pozwaną umowę preferencyjnego kredytu mieszkaniowego z dopłatami do oprocentowania przez (...). W związku z chęcią skrócenia okresu kredytowania i zmiany sposobu spłat (z równych na malejące) pozwana przedstawiła im aneks do umowy. Dokument ten został przygotowany przez pozwaną, a jego postanowienia, w szczególności pkt 3 nie były negocjowane indywidualnie. Pismem z 10 stycznia 2019 r. powodowie zakwestionowali uprawnienie banku do żądania dyskrecyjnie ustalonej opłaty bankowej za sporządzenie aneksu w kwocie 920,98 zł jako nieuzasadnionej. Pozwana negatywnie rozpoznała reklamację. W związku z powyższym powodowie zwrócili się do Rzecznika (...) celem pozasądowego rozwiązania sporu. Zdaniem powodów pobranie opłaty miało na celu obejście przepisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania. W związku z tym ww. postanowienie jest nieważne, ewentualnie abuzywne. Powodowie zarzucili, że w aneksie nie wskazano w jaki sposób skalkulowano wysokość opłaty. Nadto, pozwana uzależniła wysokość naliczania opłaty nie od rzeczywistych kosztów obsługi, a od etapu, na którym doszło do zawarcia aneksu. Swoje żądanie powodowie wywodzą z przepisów o nienależnym świadczeniu.

(pozew k. 4-7)

(stanowisko pozwanej)

3. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie bank podniósł, że nie dopuścił się uchybień w zakresie zawierania aneksu, a samo zawarcie aneksu stanowiło czynność techniczną. Pozwana zaprzeczyła przy tym, aby art. 3 ust. 1 aneksu był nieważny i nieskuteczny, a także, by aneks nie był ustalany indywidualnie z powodami. Jak wskazano powodowie zostali poinformowani o obowiązku uiszczenia prowizji i nie zgłaszali zastrzeżenia co do jej wysokości. Pozwany zwrócił uwagę, że art. 10 Prawa bankowego dopuszcza możliwość pobierania prowizji od czynności bankowych. Aneks wprowadzał nowe rozwiązania (skrócenie okresu kredytowania, zmiana wysokości rat – równe na malejące). Aneks nie jest wzorcem umownym, gdyż został przygotowany w odpowiedzi na konkretny wniosek pochodzący od powodów i zastosowany w praktyce tylko jeden raz, stanowiąc wyraz indywidualnych oczekiwań powodów. Decyzja pozwanego banku o zgodzie na zawarcie aneksu musiała być poprzedzona analizą zdolności majątkowej powodów analogiczną do tej poprzedzającej zawarcie umowy kredytu. Rzecznik (...) w opinii załączonej do pozwu potwierdził stanowisko, że opłata za zawarcie aneksu została uiszczona zgodnie z obowiązującą taryfą. Nadto, pozwany zwrócił uwagę, że powód jest radcą prawnym, powódka pracownikiem naukowym posiadającym stopień doktora, a zatem trudno przypisać im status przeciętnego konsumenta. Nadto, pozwany podniósł, że prowizja stanowiła główne świadczenie stron w zakresie aneksu i nie doszło do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Dalej, bank wskazał, że to powodowie wystąpili z inicjatywą zawarcia aneksu, znali z góry wysokość prowizji z tego tytułu, zawarli ten aneks zgodnie z wcześniejszym wnioskiem, a także uzyskali wyjaśnienia co do wysokości prowizji i odmowy jej obniżenia.

(odpowiedź na pozew k. 39-43)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

4. W dniu 22 lipca 2009 r. powodowie A. K. i R. K. zawarli z pozwaną (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu – preferencyjnego kredytu mieszkaniowego z dopłatami do oprocentowania przez Bank (...) z oprocentowaniem zmiennym. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana udzieliła powodom kredytu w kwocie 228.684 zł na budowę lokalu mieszkalnego. Przedmiotowy kredyt został udzielony na 360 miesięcy, licząc od dnia zawarcia umowy, a jego spłata miała nastąpić w annuitetowych ratach kapitałowo – odsetkowych.

5. Stosownie do § 8 ust. 1 części ogólnej umowy za czynności związane ze zmianą postanowień umowy, (...) S.A. pobierała od kredytobiorcy prowizje i opłaty bankowe, określone w Taryfie. Z kolei, w myśl § 48 części ogólnej wszelkie zmiany i uzupełnienia umowy miały być dokonywane w formie pisemnej pod rygorem nieważności i wprowadzane w drodze aneksu.

6. Wedle § 10 części szczegółowej umowy załącznikiem do umowy był m.in. wyciąg z Taryfy prowizji i opłat bankowych w (...) SA. Zgodnie z ww. załącznikiem opłata za skrócenie/wydłużenie okresu kredytowania wynosiła 0,5 % od kwoty aktualnego zadłużenia, nie mniej niż 300 zł (pkt 7). Z kolei, opłata za zmianę formuły spłaty kredytu wynosiła 0,5 % od kwoty aktualnego zadłużenia, nie mniej niż 150 zł (pkt 9).

(dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami k. 9-15)

7. W listopadzie 2018 r. powodowie złożyli wniosek o skrócenie okresu kredytowania oraz zmianę formuły spłaty rat kredytu. Podczas rozmowy z pracownikiem banku powód został poinformowany o tym, że zostanie pobrana przez bank opłata bankowa zgodnie z taryfą. Powód zakwestionował takie uprawnienie banku, składając w dniu 7 stycznia 2019 r. zastrzeżenie poprzez system bankowości elektronicznej (...). W dniu 10 stycznia 2019r. bank odmówił uwzględnienia zastrzeżenia. Powodowie nie mieli możliwości podjęcia negocjacji w zakresie dopuszczalności i wysokości pobieranej przez pozwaną opłaty.

(dowód: wydruk z systemu elektronicznego banku k. 78-79, przesłuchanie powoda, 00:26:47-00:50:47, k. 73-74, płyta CD k. 76, zeznania M. S., 00:16:24-00:25:28, k. 72-73, płyta CD, k. 76)

8. W oparciu o wniosek oraz przedłożone przez powodów dokumenty bank dokonał ponownej analizy zdolności kredytowej kredytobiorców.

(dowód: opinia dotycząca zdolności kredytowej k. 46-48)

9. W dniu 10 stycznia 2019 r. strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy kredytowej, którego przedmiotem było skrócenie okresu kredytowania (z 360 miesięcy na 240 miesięcy) oraz zmiana formuły spłaty rat kredytu z rat równych na raty malejące. Zgodnie z art. 3 aneksu należna (...) SA opłata bankowa w wysokości 920,98 zł za zmianę warunków umowy zgodnie z obowiązującą taryfą prowizji i opłat miała zostać uiszczona w dniu podpisania aneksu i nie podlegała zwrotowi.

(dowód: aneks nr (...) k. 16-16v)

10. Pozwana pobrała od powodów opłatę bankową w wysokości 920,98 zł.

(okoliczność bezsporna)

11. Jednocześnie, w dniu podpisania aneksu powodowie złożyli reklamację, kwestionując uprawnienie banku do żądania przez bank dyskrecjonalnie ustalonej opłaty bankowej, podnosząc, że postanowienie art. 3 aneksu nie zostało z nimi indywidualnie wynegocjowane, a jedynie wskazane jako warunek dojścia do skutku aneksu. Zdaniem powodów pobranie opłaty stanowiło obejście przepisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania, co oznacza, że ww. postanowienie jest nieważne, ewentualnie abuzywne.

(dowód: reklamacja z dnia 10 stycznia 2019r. k. 17-18, przesłuchanie powoda, 00:26:47-00:50:47, k. 73-74, płyta CD k. 76)

12. Pismem z dnia 17 stycznia 2019 r. pozwany oświadczył, że prowizja została pobrana prawidłowo i nie ma podstaw do dokonania jej zwrotu, a także zaprzeczył, aby postanowienia aneksu miały charakter niedozwolonych klauzul umownych.

(dowód: pismo z dnia 17 stycznia 2019 r. k. 19)

13. Następnie, powodowie złożyli wniosek do Rzecznika (...) o przeprowadzenie pozasądowego postępowania w sprawie rozwiązania sporu pomiędzy stronami i zwrot opłaty w kwocie 920,98 zł. W wydanej opinii Rzecznik (...) nie dopatrzyl się nieprawidłowości po stronie banku.

(dowód: wniosek z dnia 18 marca 2019r. k. 20-24, opinia Rzecznika (...) z dnia 19 marca 2021r. k. 25-27, protokół z pozasądowego postępowania k. 28-29)

Sąd zważył, co następuje:

14. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów i dowodu z przesłuchania powoda.

(ocena dowodów)

15. Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wymienionych powyżej dowodach z dokumentów prywatnych przedłożonych przez strony niniejszego postępowania. Zważyć należy, iż wymienione w ustaleniach stanu faktycznego dokumenty prywatne nie były kwestionowane, zaś Sąd z urzędu nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich autentyczności czy wiarygodności. Sąd uznał, że wymienione powyżej dokumenty odzwierciedlają rzeczywistą treść stosunku prawnego zawartego przez strony, a następnie zmienionego w drodze aneksu, a także okoliczności związane z zawarciem aneksu.

16. Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda na okoliczności dotyczące złożenia wniosku o zmianę umowy, a także sposobu uzgodnienia jego warunków. Zdaniem Sądu, w powyższym zakresie zeznania powoda należało uznać za szczerze, spójne i niesprzeczne z innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie.

17. Nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadka M. S., która nie pamiętała okoliczności zawarcia aneksu, a jedynie wskazała, jak standardowo wygląda procedura związana ze zmianą umowy kredytowej. W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia wiarygodności tego dowodu.

18. Ponadto, na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 k.p.c. Sąd pominął dowód z przesłuchania powódki, albowiem mimo prawidłowego wezwania powódka nie stawiała się na przesłuchanie i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

(rozstrzygnięcie, podstawa prawna żądania)

19. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

20. Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż strona powodowa zarzucała nieważność ewentualnie abuzywność postanowienia umownego dotyczącego pobrania opłaty bankowej za zmianę okresu kredytowania, wnosząc o zwrot nienależnie pobranej opłaty. W tym stanie rzeczy podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 410 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Stosownie do art. 410 § 1 k.c. przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Zgodnie z treścią art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

(zarzut nieważności postanowienia umownego)

21. W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez powodów zarzutu nieważności spornego postanowienia umownego jako zmierzającego do obejścia art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania (Dz.U. z 2021 r. poz. 403). Zgodnie z treścią powołanego przepisu kwota kredytu preferencyjnego może zostać powiększona wyłącznie o:

- 1) pobierane przez instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów jednorazowe i płatne z góry opłaty i prowizje związane z jego udzieleniem - do wysokości 2% kwoty kredytu przed doliczeniem składek, o których mowa w pkt 2;
- 2) jednorazowe i płatne z góry składki ubezpieczenia kredytu preferencyjnego.

2. W ocenie Sądu w niniejszym przypadku nie może być mowy o obejściu powołanego powyżej przepisu prawa. Cytowany przepis dotyczy bowiem wyłącznie kosztów powstałych przy zawarciu umowy kredytowej, co wyraźnie wynika z jego treści („opłaty i prowizje związane **z jego udzieleniem**”). Tym samym przepis ten nie ma zastosowania do kosztów powstałych w trakcie wykonywania umowy kredytu, w tym związanych ze zmianą treści umowy. Dodatkowo, należy wskazać, że ustawodawca dopuszcza pobieranie opłat bankowych w trakcie wykonywania umowy, o czym stanowi art. 110 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.- Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2021r. poz. 2439), zgodnie z którym bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności. Jak wskazuje się w doktrynie warunkiem stosowania opłaty przez bank jest zgoda drugiej strony. Odnosi się to zwłaszcza do wynagrodzenia należnego bankom z tytułu wykonywania czynności bankowych. Zasady pobierania tych opłat oraz ich wysokość muszą być wskazane w umowie (vide: R. Sikorski (red.), Prawo Bankowe. Komentarz, wyd. 1, Warszawa 2015). W rozpatrywanym przypadku wszystkie te wymogi zostały zachowane. Kwestia ponoszenia opłat bankowych związanych ze zmianą postanowień umowy została bowiem uregulowana w §8 części ogólnej umowy. Z kolei, wysokość opłat została określona w załączniku nr 1 do umowy (Taryfa opłat i prowizji), którym kredytobiorcy byli związani na podstawie § 10 ust. 4 części szczegółowej

umowy. W świetle powyższego nie ma żadnych podstaw do uznania spornego postanowienia umownego za nieważne na mocy art. 58 § 1 k.c.

(zarzut bezskuteczności postanowienia umownego jako niedozwolonej klauzuli umownej)

3. Wobec podniesionych przez stronę powodową zarzutów Sąd dokonał także kontroli incydentalnej kwestionowanych postanowień aneksu. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W myśl art. 385¹ § 3 k.c. niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

4. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że przedmiotowa umowa jest umową jednostronnie profesjonalną, albowiem powodowie nie zawierali jej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, bądź zawodowej, lecz występowali jako konsumenci w rozumieniu art. 22¹ k.c. w celu sfinansowania zakupu nieruchomości dla zabezpieczenia własnych potrzeb mieszkaniowych. Nie ma tu znaczenia zawód wykonywany przez powodów, w szczególności przez powoda będącego radcą prawnym. W orzecznictwie podnosi się bowiem, że normatywna definicja konsumenta wynikająca z art. 22¹ k.c. nie odnosi się do cech osobowych konkretnego podmiotu, w tym jego wiedzy i doświadczenia, a ocenie statusu konsumenta nie powinny służyć okoliczności pozaustawowe nie wynikające z tego przepisu (por. postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2020r., II CSK 623/19, L.).

5. W okolicznościach niniejszej sprawy należało uznać, że skoro wysokość prowizji została określona we wzorcu umownym, stosowanym na podstawie upoważnienia zawartego w umowie, tj. w Taryfie opłat i prowizji, to brak było możliwości negocjowania zapisu dotyczącego wysokości przedmiotowej opłaty bankowej. Potwierdzają to również zeznania świadka M. S., która zeznała, że w takim przypadku nie ma możliwości negocjowania opłat i prowizji. Jak wskazuje się w orzecznictwie wszelkie klauzule sporządzone z wyprzedzeniem będą klauzulami pozbawionymi cechy indywidualnego uzgodnienia i okoliczności tej nie niweczy fakt, że konsument mógł znać ich treść (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego Warszawa z dnia 15 maja 2012 r., VI ACa 1276/11, L.). Postanowieniem indywidualnie uzgodnionym w myśl przepisu art. 385¹ § 1 k.c. nie jest postanowienie, którego treść konsument mógł negocjować, lecz takie postanowienie, które rzeczywiście powstało na skutek indywidualnego uzgodnienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 maja 2015 r., VI ACa 995/14, L.).

(przesłanka ukształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, przesłanka rażącego naruszenia interesów konsumenta)

6. Mimo powyższego – zdaniem Sądu – nie sposób uznać, aby kwestionowany przez powodów zapis umowny stanowił klauzulę abuzywną z uwagi na brak pozostałych przesłanek określonych w art. 385¹ kc. Jak wskazuje się w doktrynie w stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do wartości takich jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. W szczególności w taki sposób kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (vide: M. Bednarek [w:] E. Łętowska (red.) System prawa prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 662-663; W. Popiołek [w:] K. Pietrzykowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, 2005, art. 385¹, nb 7; K. Zagrobelny [w:] E. Gniewek (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2008, art. 385¹, nb 9). Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą także działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy

lub naiwności (vide: I. Wesołowska [w:] C. Banasiński (red.) Niedozwolone postanowienia umowne, w: Standardy wspólnotowe w polskim prawie ochrony konsumenta, Warszawa 2004, s. 180).

7. Postanowienia umowy lub wzorca umownego rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie może być sprowadzane tylko do wymiaru czysto ekonomicznego; należy też uwzględnić niewygodę organizacyjną, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, naruszenie prywatności konsumenta (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2004 r., I CK 162/04, (...) 2005, Nr 12, poz. 136; wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2005r., I CK 832/04, B. (...), Nr 11). W wyroku z dnia 13 lipca 2005 r. I CK 832/04 Sąd Najwyższy stwierdził, że „w rozumieniu art. 385[1] § 1 KC "rażące naruszenie interesów konsumenta" oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast "działanie wbrew dobrym obyczajom" w zakresie kształtowania treści takiego stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku". Rażąco naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków wynikających z umowy na jego niekorzyść, skutkującą niekorzystnym ukształtowaniem jego sytuacji ekonomicznej oraz jego nierzetelnym traktowaniem (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006r., I CK 297/05, z dnia 15 stycznia 2016r., I CSK 125/15, OSNC - ZD 2017, Nr 1, poz. 9, z dnia 27 listopada 2015r., I CSK 945/14, z dnia 30 września 2015r., I CSK 800/14 i z dnia 29 sierpnia 2013r. I CSK 660/12).

8. W ocenie Sądu w rozpatrywanym przypadku nie sposób uznać, aby sporne postanowienie umowne było sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszało interesy powodów jako konsumentów. Przede wszystkim, należało mieć na względzie cel pobrania kwestionowanej opłaty bankowej. Jak wskazuje się w doktrynie celem prowizji i opłat jest zapewnienie bankom wynagrodzenia za wykonywane przez nie czynności i usługi. Wynagrodzenie to może obejmować zwrot kosztów i wydatków poniesionych w związku z wykonaniem danej czynności i ewentualnie godziwą marżę. Możliwe jest pobieranie prowizji, a zwłaszcza opłat w wysokości uśrednionej dla określonego rodzaju czynności czy nawet zryczałtowanej. W piśmiennictwie rozważana jest dopuszczalność ustalania wysokości opłat i prowizji przez wskazanie podstaw do ich ustalenia (opłaty/prowizje „wynikowe”) (por. B. Bajor, Prawo bankowe. Komentarz do przepisów cywilnoprawnych, WKP 2020). Wysokość ustalanych przez banki opłat i prowizji powinna być dostosowana przede wszystkim do kosztów wykonywania poszczególnych czynności i usług powiększonych o określoną marżę, gwarantującą bankowi osiągnięcie dochodów, z których są finansowane koszty jego działalności oraz dalszy rozwój niezbędny do konkurowania z innymi podmiotami funkcjonującymi na tym rynku (vide: Z. O., Prawo bankowe. Komentarz, LEX 2013).

9. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że opłata została pobrana nie tyle za samą czynność techniczną, jaką było sporządzenie aneksu, ale za zmianę treści stosunku zobowiązaniowego na przyszłość. W drodze aneksu strony bowiem dokonały istotnej zmiany warunków udzielenia kredytu, tj. skrócenia okresu kredytowania i zmiany sposobu spłaty kredytu z rat równych na malejące z uwzględnieniem pozostałego okresu kredytowania. Nie budzi również wątpliwości, że celem pobierania różnego typu opłat czy prowizji jest przede wszystkim zrekompensowanie bankowi określonych kosztów związanych z udzieleniem kredytu. Koszty te to nie tylko czynności administracyjne, ale także koszt pozyskania kapitału (np. środki z lokat, nawet jeśli w systemie rezerw częściowych bank udostępnia środki, których nie posiada, a przynajmniej w całości nie posiada). W niniejszej sprawie bez wątpienia opłata miała także na celu pokrycie kosztów analizy zdolności kredytowej powodów w zakresie zgody na zmianę okresu kredytowania i formy rat, co wykazano poprzez załączenie opinii dotyczącej oceny zdolności kredytowej. Nadto, jak wskazano powyżej, bank był uprawniony także do naliczenia godziwej marży. Sposób ustalenia opłaty również nie budzi żadnych zastrzeżeń. W świetle przytoczonego powyżej stanowiska doktryny, dopuszczalne jest uzależnienie wysokości opłaty od kwoty aktualnego zadłużenia. Nadto, zdaniem Sądu, wysokość przedmiotowej opłaty bankowej w odniesieniu do w stosunku do skutków, które powstały w związku z zawarciem aneksu, nie była nadmierna, a tym bardziej nie była rażąco wysoka. Opłata została bowiem ustalona na poziomie 0,5 % aktualnej kwoty zadłużenia. Podkreślić przy tym należy, iż w niniejszym przypadku opłata została naliczona zarówno za skrócenie okresu kredytowania, jak też zmianę formuły spłaty kredytu, a zatem w oparciu o pkt 7 i 9 Taryfy opłat i prowizji.

(zarzut uchybienia terminowi do rozpatrzenia reklamacji przez podmiot rynku finansowego)

10. W stanowisku końcowym strona powodowa wskazała dodatkową podstawę prawną swojego roszczenia, opartą na art. 8 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2279), zgodnie z którym w przypadku niedotrzymania terminu określonego w art. 6, a w określonych przypadkach terminu określonego w art. 7, reklamację uważa się za rozpatrzoną zgodnie z wolą klienta.

11. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie pozwany bank udzielił odpowiedzi na reklamację w terminie ustawowym. Stosownie bowiem do treści art. 6 ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym odpowiedzi na reklamację, należy udzielić bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania reklamacji. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie odpowiedzi przed jego upływem. W przedmiotowej sprawie bank niewątpliwie udzielił odpowiedzi w powyższym terminie, albowiem w dniu 17 stycznia 2019 r. przesłał odpowiedź na reklamację. Powód wskazywał, że w dniu 7 stycznia 2019 r. złożył także zastrzeżenie za pomocą systemu bankowości elektronicznej, na które nie uzyskał odpowiedzi. Z treści wydruku z systemu komputerowego pozwanego wynika, że w dniu 10 stycznia 2019 r. (godz. 09:45:55) poinformowano powoda o sposobie rozwiązania zgłoszenia. Jednak, nawet gdyby do tego nie doszło, to należało uznać, że pismem z dnia 17 stycznia 2019 r. pozwany dokonał kompleksowego rozpatrzenia wszelkich reklamacji powoda w odniesieniu do spornej opłaty bankowej. Niewątpliwie pismo zostało wysłane przed upływem terminu ustawowego liczonego od daty pierwszego zgłoszenia. Nadto, należy mieć na względzie, że w postępowaniu wszczętym przez klienta przeciwko podmiotowi rynku finansowego o zapłatę kwoty roszczenia zgłoszonej w reklamacji klienta, art. 8 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r. poz. 2270) nie wyłącza możliwości kwestionowania przez podmiot rynku finansowego zasadności dochodzonego roszczenia; na podmiocie tym spoczywa ciężar dowodu, że powodowi nie przysługuje roszczenie lub przysługuje w niższej wysokości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2018r., III CZP 113/17, L.).

12. Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 410 kc w zw. z art. 405 kc a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

(koszty procesu)

13. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i art. 150 §1 zd. 1 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanego kwotę po 143,50 zł, stanowiącą połowę poniesionych przez bank kosztów procesu, które stanowi opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (270 zł) i opłata skarbową za pełnomocnictwo (17 zł). Nadto, na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od powyższych kwot zasądzone odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.